

Nincsenek tehát halálra szántak és az úgynevezett életben állók. Valamennyien egy születés, átváltozás előtt állunk, az Olajfák hegyén térdelő Jézussal együtt félünk ennek fájdalmaiktól, de már magunkban hordjuk sugárzó befejezését, mióta a keresztségben belemerültünk Jézus halálába és győzelmébe (vö. Róm 6,3-6; Kol 2,12).

Mindannyitokkal, veletek itt a Liebfrauen templomban, veletek a rádió és a tévékészülék mellett, mindenkiel, akikkel ezekben az áldott napokban találkozhattam, ennek a szép országnak minden polgárával és vendégével, minden hívővel és minden kereső helyett, a gyermekekkel és fiatalokkal, a felnőttekkel és az öregekkel, a búcsúnak ebben az órájában imává szeretném formálni elmékedésünket:

Anyám méhétől oltalmam te voltál,
Ne vess el, hogyha megöregszem,
ha gyengülök, ne feledkezz el rólam. (Zsolt 71,6.9)

„Adj kegyesen békét napjainkban, hogy irgalmadból mindenkor bűn és baj nélkül éljünk, míg reménykedve várjuk az örök boldogságot, és Megváltónknak, Jézus Krisztusnak dicsőséges eljöttét.” (A szentmise szövegéből.)

És a Liebfrauen dómban imánkat – amelyet mindig Jézus Lelkében monduk, mindig csak Jézus által intézünk az Atyához – egybekapcsoljuk annak imájával, aki mint a megváltottak elseje Anyánk és Nővérünk: „Asszonyunk Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál érettünk bűnösökért – most és halálunk óráján! Amen.”

AZ OSZTRÁK PÜSPÖKI KAR KÖRLEVELE A „FOGYATÉKOSOK ÉVÉRE“

Az 1981-es évet az ENSZ „a fogyatékosok évének” nyilvánította. Örömmel ismerhetjük el, hogy ezzel ősi keresztény ügyet karolt fel.

Megalapozott becslés szerint a világ népességének csaknem 10^{0/0}-a valamiképpen csökkent képességű. Testi, szellemi, lelki és társadalmi károsulás következtében sok ember gyermekségétől fogva, gyakran tartósan kezelésre, segítségre szorul. A fogyatékos embernek nehezebb esik, hogy a társadalom teljes értékű tagjának tudja magát. Különösképpen nem találja helyét az olyan társadalomban, amely az embert sokszor csak munkateljesítménye szerint értékeli. A teljes képességeikkel rendelkező emberek a csökkent képességekkel gyakran érzetik fölényüket, és különféle, sokszor ugyancsak kérdéses önigazolásokkal zárkóznak el előlük. Még az is megtörtént, hogy egyesek megbotránkoztak az istentiszteleten való jelenlétükön, azzal az álszent indokolással, hogy ez az áhítatot zavarja. Egyesek pénzadományjal és részvénytulajánossággal próbálnak közeledni hozzájuk, olyan módon, ami inkább nyomasztó, mint boldogító. A fogyatékos gyakran idegenkedik attól, hogy a magafajtaikon túl kapcsolatokat keressen, pedig él benne a vágy, hogy őt is éppen úgy kezeljék, mint má-

sokat. A fogyatékosok azt akarják, hogy a társadalom egyenjogú tagjaiként fogadják el őket.

Az evangélium nagyon egyértelmű irányítást ad nekünk ebben a kérdésben. Jézus Lukács evangéliuma szerint Izajás prófétánál találja felvázolva életprogramját, ezekben a szavakban: „Az Úr Lelke van rajtam, mert föltek engem. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy felszabadítsam az elnyomottakat, és hirdessem: az Úr esztendeje elérkezett.” (Lk 4,18k; Iz 61,9.) Jézus különösen azok felé fordult, akik környezetében még az istentiszteleti gyülekezetből is ki voltak zárva: a nyomorékok, bénák és vakok felé. Személyesen törődött velük, keresve a közvetlen találkozást. Ezzel mutatta meg, hogy mindenkinek elérkezett Isten uralma, országa, amelyet ő mint Isten szerető irtalmának meghívását hirdetett. Gyógyító erejével sokakat megszabadított fogyatékoságuktól, ha nem is mindenkit. De még ennél is többet tett. Helyettesítő módon szenvedett a szenvedőkért, s még a halált is magára vette (Mt 8,17; Iz 53,4). Szenvédeése termékennyé vált az emberiség számára, mert engedelmes szeretettel vette föl keresztjét üdvösségükért (Jn 10,17k).

A hívők a szentségekben titokzatosan és mégis valóságosan egyesülnek a szenvedést kiállott és megdicsőült Krisztussal. A szentségi közösségben válik az Egyház különösképpen Krisztus testévé. Főképp az Eukarisztiában vonja be Krisztus az embereket – fogyatékosokat és nem fogyatékosokat – életébe és akaratába, hogy szenvedésük és fogyatékoságuk elfogadása által közreműködjenek a világ üdvösségén (vö. Kol 1,24). A keresztet, amelyet a fogyatékosok Krisztust követve magukra vesznek, Isten elfogadja a világ üdvösségére.

A fogyatékos hitéből tudhatja, hogy nem haszontalan az emberek számára, hanem inkább Isten elhivatottja, és nagy feladatot tölt be. Krisztussal egyesülve még tanúságot is tehet az ő erejéről higgadságával és örvendező türelmével. Az egyházközség és vezetői ezért igyekezni fognak, hogy megnyissák a fogyatékosok útját a templom, főleg pedig a szentségek felé, megkönnyítsék és előmozdítsák ezt ott, ahol eddig akadályok nehezítették a fáradozásokat. Az egyházközség megvallja a szenvedő Krisztust: nem zárhatja hát ki fogyatékoságban szenvedő embertársait az egyházi élet legfontosabb területéről. Ezért különös figyelmet kell fordítani fogyatékos gyermekek gyónási, elsőáldozási és bérnálási előkészítésére, együttműködésben a megfelelő iskolák hitoktatásával. Újra kell értékelni és támogatni a fogyatékosok, pl. süketek és vakok érdekeit szolgáló lelkipásztori és karitatív intézményeket.

Az a fogyatékos, aki Krisztussal hívő igen-t mond életsorsára, tanúságot tesz az igazi emberi értékrendről. Talán ezáltal mások ismét belátják, hogy az ember értéke és méltósága az erkölcsi értékekben rejlik, és az emberi tökéletesedés nagyobb dolog, mint a sikeres teljesítmény. A fogyatékosok éve legyen az eszmélődés éve az ember létéről és értékrendjéről. Elmélkedjünk azon is, hogy minden egészséges előbb-utóbb fogyatékosá, sőt súlyosan fogyaté-

kossá válik, legalábbis betegsége, főleg utolsó betegsége idején, és akkor már csak a helyes értékrend számít.

Nem dicsőítjük mindezzel a szenvedést és fogyatékoságot mint önértéket? Csak a természetfölöttivel és a túlvilággal vigasztaljuk a fogyatékosokat? Nem, semmiképpen sem. A szenvedés rossz. Jézus beavatkozott ebbe a rosszba, és gyógyította a rokkantakat. Az Egyháznak is rendelkezésre kell bocsátania mindazt, ami hatalmában áll, hogy könnyítsen a fogyatékosok sorsán. Így akarja Krisztus jóhíre, aki „érettünk emberekért, a mi üdvösségünkért” emberré lett, és megváltó művével helyreállította az embernek Isten elgondolta méltóságát. A szenvedő, rokkant ember is megőrzi elpusztíthatatlan méltóságát és azt a jogát, hogy emberhez méltóan élhessen. Ha a fogyatékoságot csak egynek tekintik az emberi lét sok formája közül, akkor fennáll a veszély, hogy nem marad meg a fogyatékos embereknek az élethez való joga.

Örömmel állapíthatjuk meg, hogy az ENSZ a „fogyatékosok éve” által az egész világon a fogyatékosokra akarja irányítani az emberek segítő készségét. Nemcsak a már rokkantakra fordítanak figyelmet, hanem a megrokkulás gyökereire is, mint pl. a háború, az egészségre káros környezetszennyeződés, mértéktelen alkoholfogyasztás, a kábítószeres problémája, az emberi életért való felelősség a közúti közlekedésben.

Köszönetet mondunk a különféle intézmények minden felelősének, köszönetet minden embernek, akik síkra szállnak a személyiség kifejlődése, emberhez méltó életre való joga mellett, mindenki számára, nemcsak a teljesítőképeseknek, a sikereseknek. Köszönetünk illeti az orvosokat és gyógykezelőket, a fogyatékos otthonok ápolószemélyzetét, akik szerető, együttérző bánásmóddal megkönnyítik sorsukat, a fogyatékos gyermekek és fiatalok tanerőit különleges iskoláikban és otthonaikban, akik sok-sok türelemmel és szeretettel fáradoznak az emberi társadalomban való beilleszkedésükön. Szeretnénk egy bátorító szót intézni magukhoz a fogyatékosokhoz és családjukhoz. Az életükre kimondott, sokszor hősies „igen”-nel példaképeink nehéz órákban, kísértésekben, erőt adnak, hogy kitartsunk és ne essünk kétségbe. Ezért az egyházközségekre nézve fontos, hogy a fogyatékosok családját és őket magukat bevezessék a plébániai életbe, és úgy bánjanak velük, hogy érezzék értéküket, s alkalomadtán a mi hátlánkat is.

„A fogyatékosok éve” ébresszen újra tudatára bennünket keresztényeket Krisztus egy ügyének. A Szentháromság egy Isten adja áldását, hogy gyümölcsöző legyen.

EURÓPA TÁRSVÉDŐSZENTJEI: SZENT CIRILL ÉS METÓD

II. János Pál pápa 1980. dec. 31-én kelt, „Egregiae virtutis” kezdetű apostoli levelében a szlávok két nagy apostolát Szent Benedekkel együtt Európa védőszentjeivé nyilvánította. 1980 Cirill és Metód kettős jubileumi éve volt: száz éve vezette be XIII. Leó pápa ünnepüket az egész katolikus Egyházba, és 1100 éve hagyta jóvá dicsőrével VIII.